

Ruers

zou er ook een gat ontstaan. Die onrechtmatigheid, die lacune in de voorliggende regeling is volgens mij evenmin voorzien.

Dan kom ik op het aspect van de herleving. Indien na drie jaar met het desbetreffende land geen verdrag is gesloten, aldus het voorstel, vervalt voor betrokkene, aldaar woonachtig, het recht op een uitkering. Dat recht herleeft niet, nadat op een later tijdstip met dat land wel een verdrag tot stand komt. Die consequentie acht onze fractie, samen met andere fracties, niet redelijk. Wij hebben in dat verband met instemming kennisgenomen van de opmerkingen en bezwaren van met name de fractie van de PvdA, zoals die zijn verwoord in het nadere voorlopig verslag. Immers, als bedoeld verdrag op een later moment tot stand komt, dan is voldaan aan de voorwaarden op het punt van controle en handhaving die in het voorstel worden genoemd. Dan valt redelijkerwijs niet in te zien waarom betrokkene, die in dat land woonachtig is, niet opnieuw in aanmerking kan komen voor de uitkering. Het ging er toch om de handhaving en controle te verbeteren? Volgens de regering was het uitgangspunt dat de uitkering met betrekking tot de sociale verzekering rechtmatig geschiedt, ook in het buitenland. Als aan die voorwaarde is voldaan, dan is het toch redelijk dat ook het oude recht herleeft?

Daarnaast – dat is één van de consequenties van dit voorstel – is het volgens de SP onredelijk dat van betrokkenen wordt gevergd dat men zijn woonplaats in het buitenland opgeeft om minimaal drie maanden en één dag terug te keren teneinde herleving van het recht op uitkering te bewerkstelligen. Dat staat op papier heel gemakkelijk, maar in de praktijk is het een enorme ingreep in het leven van betrokkene, die soms al vele jaren in het buitenland gevestigd en woonachtig is. Zo maar even terugkeren, is geen sinecure.

Verder betekent het intrekken of vervallen van de uitkering voor betrokkene dat men wel premie of belasting heeft betaald, maar dat men de daartegenover gestelde uitkering mist. Uit het oogpunt van rechtszekerheid en rechtvaardigheid vind ik dat niet acceptabel. Het zou wellicht beter zijn om in ieder geval voor degenen die thans reeds in het buitenland wonen een uitzondering te maken. Het laatste geldt met name

voor de groep AOW'ers, voor wie als het gaat om de exportbeperking de partnertoeslag vervalt, terwijl de alleenstaandenuitkering wordt verlaagd van 70% naar 50%. Wij hebben daar ook een duidelijke brief over gehad. Betrokkenen worden achteraf plots overvallen met een volstrekt onverwachte verlaging van de uitkering. Een dergelijke inbreuk op de thans voorgestelde wijze is naar mijn mening niet te rechtvaardigen.

Wij hebben met waardering kennisgenomen van het voornemen van de regering zich in te spannen om binnen de komende periode van drie jaar adequate handhavingsovereenkomsten te maken met de landen, waarmee deze afspraken thans nog niet zijn gemaakt. Als ik echter lees wat er in de nadere memorie van antwoord op dat punt ten aanzien van de rechtszekerheid is gesteld, krijg ik toch grote twijfels. Ik citeer: "Het kabinet benadrukt nogmaals dat maximaal wordt ingezet op het binnen de overgangstermijn van drie jaar sluiten van verdragen, waarin de handhaafbaarheid van sociale-verzekeringswetten afdoende is gewaarborgd. Alsdan bestaat er geen reden voor betrokkene om, met het oog op een uitkeringsrecht, naar Nederland terug te keren. Mocht uit de evaluatie, waarin het wetsvoorstel voorziet, niettemin blijken dat in de loop van de overgangstermijn terzake knelpunten ontstaan, als gevolg van het niet tijdig tot stand komen van verdragen, dan is het kabinet bereid om voorstellen te doen om deze knelpunten weg te nemen." Dit betekent in feite dat de regering zegt: "Laten wij maar doen. Wij zullen ons ondertussen inspannen, maar mocht het achteraf fout lopen, dan zullen wij wel zien hoe wij alle gaten gaan dichten." Uit een oogpunt van zorgvuldigheid lijkt mij dit niet de juiste weg. Dat is de omgekeerde wereld. De regering denkt dat zij er de komende jaren in zal slagen, vele verdragen af te sluiten. Naar mijn mening moet de regering juist daarmee beginnen. Eerst moeten de verdragen gesloten worden en dan kan bezien worden of een dergelijk wetsvoorstel nog nodig is.

Voorzitter! Vorige week hebben wij de begroting van Justitie behandeld. In dat kader hebben wij gesproken over de juridisering en ook over de positie van degenen die zijn aangewezen op sociale rechtshulp. Ik

heb er bij die gelegenheid op gewezen dat betrokkenen niet naar de rechter gaan omdat zij dit zo leuk vinden, maar omdat zij hiertoe gedwongen worden door de voorgestelde wetgeving. Ook in dit geval is hier sprake van. Degenen die met de negatieve effecten van dit wetsvoorstel worden geconfronteerd, moeten zich wel tot de rechter wenden omdat zij in hun bestaanszekerheid worden bedreigd. Dit wetsvoorstel zal leiden tot een verder toenemende juridisering. In dit verband is het extra sneu dat de toegang tot de rechter om financiële redenen wordt beperkt. Betrokkenen zitten twee keer in de hoek waar de klappen vallen. Dat moet vermeden worden.

Voorzitter! Wij vinden het wetsvoorstel niet aanvaardbaar.

De beraadslaging wordt geschorst.

De **voorzitter**: De staatssecretaris zal vanmiddag na de stemming antwoorden.

De vergadering wordt van 11.55 uur tot 13.00 uur geschorst.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van bepalingen van de Mediawet in verband met de privatisering van het Nederlands Omroep-productie Bedrijf N.V. (25312).**

(Zie vergadering van 23 februari 1999.)

De beraadslaging wordt hervat.

□

De heer **Glasz** (CDA): Voorzitter! Ik heb de brief van de staatssecretaris gelezen, die eigenlijk aan de heer Jurgens is gericht. Ik heb daar niet zoveel boodschap aan. Op de argumenten van de anderen wordt, voorzover zij niet samenvielen met de argumenten van de heer Jurgens, eigenlijk niet ingegaan. Ik beschouw de brief dan ook meer als een interne correspondentie tussen de staatssecretaris en één van de woordvoerders.

Ik bewonder wel de creativiteit en de pogingen van collega Jurgens om te bezien in hoeverre de bezwaren die zichtbaar ook naar de mening van de PvdA aan deze privatisering

Glasz

kleven, weggenomen kunnen worden. Alle verplichtingen die, bezien met een kritisch en praktisch oog, contractueel of zelfs bij wet worden opgelegd, zullen het naar mijn vrees niet houden tegen de economische krachten.

Het formuleren van de voorwaarden, waar men nu mee bezig is, mag de typisch abstracte politiek zoals wij die in Den Haag kennen, bevredigen, maar de praktijk is hard en concreet en zal het naar mijn gevoel uiteindelijk winnen. Door de staatssecretaris is betoogd dat er voor de omroep ook programma's worden gemaakt door private instellingen. Natuurlijk, er komen programma's van de ene en dan weer van de andere producent. Dat is prachtig, maar dat is niet de pointe. Het gaat erom dat de kroonjuwelen nu mede worden verkocht aan een private partij. Onze vrees is dat die straks sterker zal blijken te zijn dan alle bedingen die men nu, goedbedoeld, abstract bevredigend, maakt.

Ik herhaal dan ook niet meer wat ik in eerste instantie al heb gezegd. Als het voorstel wordt teruggedraaid en bijvoorbeeld de uitzendstraat alsnog wordt behouden voor de omroep, kan het zijn dat de CDA-fractie er anders over zal denken. Ik zeg dit heel voorzichtig. Daarin schuilt een zeer belangrijk gevaar voor de continuïteit van de publieke omroep. Ik vind het dan ook buitengewoon betreurenswaardig dat dit bezwaar voor degenen die het goed met de publieke omroep menen, niet zwaarder heeft gewogen. Mijn standpunt is niet anders dan in eerste aanleg: wij kunnen dit voorstel niet steunen.

□

De heer **Jurgens** (PvdA): Voorzitter! De niet geheel private correspondentie tussen de staatssecretaris en een van de leden van de Kamer – volgens de heer Glasz – kan wel als een soort afronding worden gezien. Hierin wordt de mening van de regering gegeven. In eerste termijn heeft de staatssecretaris een aantal punten naar voren gebracht en die worden in de brief herhaald. Het blijft naar de mening van mijn fractie om drie dingen gaan.

Het eerste punt betreft de onteigening en de vraag of door deze wet private goederen in strijd met de rechtmatigheid zonder

schadevergoeding worden onteigend. Het tweede punt is de zekerheid dat een soort productieapparaat als dat van het NOB beschikbaar zal blijven voor de Nederlandse omroep. Het derde punt is de geldstroom.

Kort over deze drie punten. Over de onteigening heeft de staatssecretaris in eerste termijn een- en andermaal herhaald dat de kwestie van de rechtmatigheid niet aan de orde is. Nu is de aardigheid van de kwestie van rechtmatigheid dat zij onmiddellijk aan de orde is, als iemand deze stelt. In een academisch betoog, zoals de staatssecretaris ook wel eens heeft gehouden, geldt ook dat op het moment dat iemand iets stelt en competent is om dat te stellen, de ander daar antwoord op moet geven.

Als mijn stelling is dat dit een vraag is van rechtmatigheid, is het antwoord van de staatssecretaris dat hij vindt dat deze niet aan de orde is, niet voldoende, maar hij heeft gelukkig wel meer gezegd dan dat. Ik heb ook schrifturen gezien van de landsadvocaat waar de staatssecretaris een aantal argumenten uit heeft gebruikt, maar ik mag daar niet uit citeren, omdat zij vertrouwelijk ter inzage zijn gegeven. Ik heb ook de argumenten gezien die de advocaat van de Nederlandse Omroep Stichting naar voren heeft gebracht.

Ik blijf van mening dat hierover op z'n minst een zinnige discussie mogelijk is. Is het naar de strekking van onze constitutie toegestaan om bij wet de eigendomsverhoudingen te veranderen van een particuliere organisatie, zoals de NOB is? De aandelen ervan zijn immers in handen van een civiele beheersstichting en het beginkapitaal is opgebouwd uit de omroepbijdragen van de Nederlandse burgers en uit de STER-inkomsten. Bij onteigening of bij de oplossing van een stichting is het normaal dat de opbrengst ervan ten goede komt aan het doel waarvoor die stichting was opgericht, in dit geval waarvoor de beheersstichting van het productiebedrijf van de Nederlandse omroep was opgericht.

Nogmaals, het is een welles-nietesspelletje waar een einde aan moet komen. Ik heb er de vorige keer op gewezen dat een dergelijke redenering kan worden toegepast op vele maatschappelijke organisaties waarvan het gehele vermogen is opgebouwd uit subsidies en andere

uitkeringen van de overheid. De redenering dat de opbrengst voor de Staat is, als de overheid die stichting bij wet opheft, is aanvechtbaar. Er is ook wel iets te zeggen voor de argumentatie van de regering, maar ik zal het hierbij laten. De staatssecretaris van Cultuur zal ongetwijfeld weten dat de slotwoorden van de eenakter van Eugène Ionesco, De kale zangeres, luiden: het is niet hier, maar daar. In dit geval zal niet de minister van Financiën kaal zijn geplukt, maar wel de Nederlandse omroep.

De tweede vraag is de meest wezenlijke: hoe kunnen wij verzekeren dat er na het overdragen van het productievermogen in private handen een publieke dienst in stand blijft voor de omroep, ook al is er een ontwikkeling dat er onvoldoende capaciteit voor de productie van programma's overblijft? Dan heb ik het vooral over de programma's die verplicht moeten worden gemaakt door Nederlandse omroepen. Het inkopen van programma's die niet door de Nederlandse publieke omroep moeten worden gemaakt, is hier niet zo zeer aan de orde, want dat kan ook in Londen of Hollywood.

Met de heer Glasz ben ik niet zeker dat er door deze wet voldoende productieapparatuur aanwezig blijft in Nederland voor de programma's waarvan in de Mediawet staat dat zij duurzaam door de Nederlandse publieke omroep moeten worden gemaakt. De staatssecretaris kan ons die zekerheid niet geven. Het kettingsbeding waarom ik in eerste termijn heb gevraagd, acht hij ondenkbaar, omdat daardoor de waarde van het te verkopen bedrijf omlaag gaat en er dus onvoldoende opbrengst is. Dat is allemaal denkbaar. Ik heb wel het vertrouwen dat de staatssecretaris en misschien zijn opvolgers zich bewust zijn van het probleem en zullen proberen er iets aan te doen.

Blijft over dat er iets uit handen wordt gegeven wat niet zo gauw meer terug te halen valt. Er is natuurlijk in de allereerste plaats een politieke beslissing gevallen in de Tweede Kamer. Wij moeten die dan maar accepteren als de onteigening niet als ontoelaatbaar wordt gekenschetst. De politieke vraag luidt of het van de hand moet worden gedaan. Het blijft naar mijn mening een punt van omroepbeleid of dat een goede zaak is. Mijn fractie is van mening dat in dit geval de mening

Jurgens

die aan de overzijde over het principe is geuit, en alle concessies die de regering heeft gedaan om te proberen de gevolgen daarvan zoveel mogelijk weg te nemen, de doorslag moeten geven. Ik verwijs daarbij naar de brief van 1 maart.

Voorzitter! Ik ben het met de heer Glasz eens dat inzake het uitzendproces de wet anders geformuleerd zal moeten worden. Als die wet niet drie jaar geleden maar onlangs was geformuleerd, dan had de uitzendstraat in de wet uitdrukkelijk anders kunnen worden geregeld, zodat de Nederlandse omroep daar of zelf over zou kunnen beslissen of contracten zou kunnen sluiten met een leverancier. Dat kan overigens alsnog. De tekst van de brief van gisteren laat het open. Het is mogelijk dat het langdurige contract tussen het NOB en de NOS tot gevolg heeft dat het geld aan de NOS wordt gegeven en dat op contractbasis wordt uitbetaald aan het NOB. Dat kan er op den duur toe leiden dat het betrokken bedrijf zelf zegt: ik vind het dan toch prettiger als u die investeringen zelf doet. Het betrokken bedrijf wil dan dus geen nieuw langdurig contract aangaan. Ik denk daarbij aan een termijn van vijf of wellicht tien jaar, als die investeringen opnieuw moeten worden gedaan. Kan de staatssecretaris daarop reageren?

Is de staatssecretaris bereid om druk op het NOB uit te oefenen om dat contract ook te sluiten? Die zekerheid wil ik graag hebben. Immers, als het NOB gewoon zegt dat het daar geen zin in heeft, dan geldt in de huidige situatie de wettelijke regeling. De staatssecretaris zal derhalve middelen moeten bedenken om ervoor te zorgen dat als dat contract niet ontstaat dit niet moet liggen aan het feit dat het NOB niet willig is om daaraan mee te werken. Ik hoop dat de staatssecretaris mijn fractie op dit punt gerust kan stellen.

De heer **Luijten** (VVD): Voorzitter! Ik kan heel kort zijn in tweede termijn. Wij zijn namelijk heel tevreden over het antwoord van de staatssecretaris in eerste termijn. Zijn opvattingen en die van de VVD-fractie liepen niet zoveel uiteen. Ook de brief aan de heer Jurgens, waarvan wij een afschrift ontvingen, bevestigt min of meer hetgeen hier vorige week door

de staatssecretaris is gezegd. De VVD-fractie voelt er niet veel voor om door middel van een kettingbeding de verkoop van het NOB te bemoeilijken. Mij lijken de toezeggingen een voldoende garantie te bieden.

Voorzitter! Ik heb ten slotte nog een vraag over de uitzendstraat naar aanleiding van de brief. Tijdens het mondeling overleg heeft de staatssecretaris aangegeven dat hij een overleg tussen de directie van het NOB en de NOS heeft geënta-meerd. Hij meldde vorige week dat de uitkomst van dat overleg positief was, maar de NOS is daar weer van teruggekomen met een brief van 16 februari aan de staatssecretaris, waarin gevraagd wordt om de geldstroom met betrekking tot de uitzendstraat om te leggen. Wij vonden dat vorige week samen met de staatssecretaris merkwaardig. Heeft hij inmiddels meer duidelijkheid over dit punt verkregen? De staatssecretaris zegt immers in zijn brief van vorige week dat hij ruimte ziet voor een omlegging van de geldstroom als er overeenstemming tussen het NOB en de NOS zou zijn. Maar vorige week meldde hij dat er al overeenstemming tussen het NOB en de NOS zou zijn. Hoe zit dat nu? Is er nu overeenstemming? Waar is dan wel overeenstemming over en waarover moet dan nog overlegd worden? Kortom, ik hoor graag wat meer helderheid op dat punt.

Voorzitter! Meerjarige afspraken lijken leuk voor de publieke omroep, maar er zit ook een schaduwkant aan. Het kan de publieke omroep natuurlijk ook onnodig lang binden en de vrijheid van de publieke omroep schaden. De heer Jurgens heeft gezegd dat er een unieke situatie zou kunnen ontstaan als zo'n contract over tien jaar afloopt. Volgens mij heeft hij daar gelijk in. Ik ondersteun dan ook zijn vraag op dat punt.

Voorzitter! Wat partijen onderling regelen voor of na de privatisering vind ik best. Dat staat buiten het kader van het voorliggende wetsvoorstel. Kortom, de conclusie van de VVD-fractie is dat privatisering goed is voor het NOB. Het NOB heeft een sterkere partner nodig, wil het NOB als bedrijf kunnen overleven en kunnen uitbreiden om een dynamische toekomst tegemoet te gaan. Wij zijn er volstrekt van overtuigd dat ook de publieke omroep baat heeft bij een sterk NOB.

Dat geldt ook voor veel concurrenten van het NOB. De publieke omroep kan dan in alle vrijheid de beste keuze maken voor de publieke omroep.

Staatssecretaris **Van der Ploeg**: Mijnheer de voorzitter! Ik dank de leden voor de verdere vragen en opmerkingen. Er zijn een aantal kritiekpunten die overblijven.

Ik vind het jammer dat de heer Glasz uiteindelijk het wetsvoorstel niet kan steunen. Ik denk dat veel van de argumenten reeds gewisseld zijn. Het heeft geen zin om die te herhalen. Wij hebben al veel overleg gehad. Ik zal ook proberen, het kort te houden.

Ik hecht eraan duidelijk te maken dat de brief van 1 maart geen interne correspondentie vormt tussen mij en de heer Jurgens. De brief is gericht aan de voorzitter van de Eerste Kamer. Die gaat ook in op een aantal punten die de heer Glasz zelf heeft aangedragen in het eerste debat. In zekere zin is het dus ook een antwoord op een aantal vragen die de heer Glasz naar voren heeft gebracht.

Er is een aantal punten blijven liggen. De heer Jurgens heeft duidelijk gezegd dat er sprake is van een onteigeningsvraag. Dat is niet mijn term, maar zijn term. De vraag is of het rechtmatig is. Wij hebben daarover een uitvoerige discussie gevoerd. Ik ben daardoor ook wat wijzer geworden over de wettelijke gang van zaken bij privatisering van bedrijven die ook met staatsmiddelen zijn opgebouwd. Ik houd het kort. Ik ga de discussie niet herhalen. De heer Jurgens zegt dat hij het hierbij zal laten. Ik wil toch een klein verschil noemen met andere instellingen die met staatsmiddelen zijn opgebouwd. Het NOB heeft juist in de laatste tien jaar heel veel klanten opgebouwd buiten de NOS om. Het NOB is dus niet alleen uit omroepbijdragen gefinancierd. Dat maakt dat de zaak twee kanten heeft.

Ik heb duidelijk gezegd welke positie ik daarbij inneem. Ik heb respect voor de positie die de heer Jurgens heeft ingenomen. Bij de rechtmatigheidsvraag blijf ik vasthouden aan mijn standpunt. Ik ben blij dat de heer Jurgens daar uiteindelijk in mee kan gaan, met alle bezwaren die hij daarbij heeft.

Van der Ploeg

Een belangrijke vraag is of de Nederlandse publieke omroep haar wettelijke taken wel kan vervullen. De wettelijke taken hebben te maken met de voorschriften met betrekking tot Nederlandstalige programma's. Het zijn overigens ook voorschriften met betrekking tot het maken van educatieve en informatieve programma's. Daarbij heeft de NOB traditioneel altijd een belangrijke rol gespeeld. De vraag is hoe gegarandeerd kan worden dat de Nederlandse publieke omroep die programma's kan maken. Door het in de wet op te leggen aan de publieke omroep, aan de NOS en aan de verenigingen dat men minimaal zoveel informatieve, zoveel educatieve, zoveel culturele en zoveel Nederlandstalige programma's moet maken, zal de markt in beweging komen. Iemand zal deze programma's moeten gaan leveren. De NOB heeft daarbij de beste marktpositie. Die heeft het in het verleden ook al gedaan.

Op zichzelf is het feit dat het in de wet wordt opgelegd, een belangrijke steun in de rug van de NOB. Stel voor dat de voorschriften wegvallen of dat de publieke omroep wordt opgeheven, dan is gelijk een gigantische markt voor de NOB verdwenen. Het feit dat de voorschriften in de wet staan en bovendien een stukje krachtiger gemaakt worden, biedt reeds veel kansen voor het NOB. Ik spreek met nadruk van kansen voor het NOB, omdat ik ook vind dat de publieke omroep in principe de mogelijkheid moet hebben om ergens anders haar faciliteiten te betrekken dan bij het NOB als het daar goedkoper en doelmatiger gebeurt. Het kan dus nooit zo zijn – en ik geloof dat de heer Luijten daaraan refereerde – dat zo'n soort meerjarig contract een wurgcontract wordt. Naar mijn vaste overtuiging heb ik de juiste balans gevonden in dit wetsvoorstel.

Er zijn niet veel vragen gesteld, maar ik zal toch proberen daaromtrent duidelijkheid te verschaffen. Die vragen betreffen vooral de problemen van de omlegging van de geldstroom tussen het NOB en de NOS en de uitzendstraat. Voor de rest zou ik het verhaal in mijn brief kunnen herhalen, omdat het in feite gaat om wat in de brief staat. Ik beperk mij nu dus tot de discussie over de positionering van de uitzendstraat.

De heer Luijten heeft gevraagd of er overeenstemming is en wat er bereikt is. De laatste keer dat wij hierover in gesprek waren, is het woordje merkwaardig gebruikt. Er is overeenstemming over bereikt, dat NOB en NOS samen zullen onderzoeken hoe ze tot meerjarige afspraken zullen komen. Er is nog geen overeenstemming over hoe die meerjarenafspraken er precies uitzien. Ik neem aan dat daarbij de afwikkeling van dit wetsvoorstel vandaag ook een rol speelt.

De heer Jurgens vroeg of het kan betekenen dat na vijf of tien jaar het NOB zegt, dat de NOS zelf de investeringen moet doen. Hij vroeg ook of de staatssecretaris misschien druk op het NOB zal uitoefenen om mee te werken. Men mag ervan overtuigd zijn dat ik alles wat in mijn macht ligt, zal doen om deze twee partijen bij elkaar te brengen om deze meerjarige afspraken te maken. Uiteindelijk moet het natuurlijk wel een vrijwillig iets zijn van beide partijen, met name de NOS. Je moet je ook afvragen of je je wilt ophangen aan één toeleverancier van facilitaire zaken. Want als je je zo bindt, kan dit ook betekenen dat op een gegeven moment blijkt dat je gegeven de technologische ontwikkelingen vastzit aan te dure afspraken. Dus ook uit bedrijfsmatig oogpunt bezien zijn er de nodige afwegingen te maken tussen het NOB en de NOS. Ik zeg zeker toe dat ik, ook gegeven de argumenten die hier gewisseld zijn, de NOS en het NOB zal vragen hun best te doen om die meerjarige afspraken te maken. Ik wil niet treden in de precieze details daarvan, want dat zijn ook bedrijfsmatige kwesties waarbij je beide bedrijven een zekere vrijheid moet laten. De partijen zijn momenteel met elkaar in overleg.

Ik heb hier iets van m'n ambtenaren, maar leg dat maar gelijk terzijde. Want het is precies zoals ik het heb gezegd. Ik zal dus mijn best doen om te bevorderen dat er meerjarige afspraken komen. Maar ik wil de NOS en het NOB de nodige beleidsvrijheid laten om tot goede afspraken te komen.

Ik meen hiermee geantwoord te hebben op de vragen van de leden van de Eerste Kamer.

De beraadslaging wordt gesloten.

Het wetsvoorstel wordt zonder stemming aangenomen.

□

De **voorzitter**: De aanwezige leden van de fractie van het CDA wordt conform artikel 121 van het Reglement van orde aantekening verleend, dat zij geacht willen worden zich niet met het wetsvoorstel te hebben kunnen verenigen.

Aan de orde is de **stemming over een motie**, ingediend bij de behandeling van de **begroting van het ministerie van Justitie**, te weten:

- de motie-Ruers over de uurvergoeding voor gefinancierde rechtshulp (26200-VI, nr. 89a).

(Zie vergadering van 23 februari 1999.)

De **voorzitter**: Ik geef het woord aan de heer Ruers.

De heer **Ruers** (SP): Mijnheer de voorzitter! Ik heb begrepen dat bij een aantal fracties brede waardering bestaat voor het onderwerp dat in mijn motie aan de orde is gesteld en voor hetgeen met deze motie is bedoeld. Ik heb van een aantal andere fracties begrepen dat zij de motie zonder meer willen steunen. Alles overwegende, zie ik echter aankomen dat de motie niet de meerderheid van deze Kamer haalt. Daarom trek ik mijn motie in.

Ik vind het erg belangrijk dat dit onderwerp in de toekomst terugkomt. Ik zal daar ook zelf voor zorgen, waarschijnlijk volgend jaar bij de behandeling van de begroting van Justitie.

De **voorzitter**: Aangezien de motie-Ruers (26200-VI, nr. 89a) is ingetrokken, maakt zij geen onderwerp van behandeling meer uit.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Ziektewet, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en enkele andere wetten in verband met de beperking van het exporteren van uitkeringen (Wet beperking export uitkeringen) (25757).**

De vergadering wordt van 13.32 uur tot 13.45 uur geschorst.